

Dante Maffia

EN KOVAČ NA LUNI KUJE

NAPOL PORTRET

Vedno bolj zavaljen, vedno bolj potlačen
 žmulim ob jutranji kavi,
 ob kosilu in televiziji
 in kaki knjigi, ki jo iz navade
 prebiram. Življenje postane nekega dne
 kot škržat, ki pozabi
 na pripeko in strmi v luno
 in misli, da je zrasel in da se spozna
 na stvari. Je le zamah z bičem
 iz mavrice, ali dolgo umiranje
 neboljenih stvari in se mi zdi, da vem,
 in kličem sedmerico barv.

GUBA

Rad bi si privoščil dolge počitnice
 na vasi, pa da bi imel
 isti ogenj v krvi, živel
 z istimi ljudmi kot takrat,
 pri svojih desetih.
 Poslušal bi teto Tonko, ki ve za čarodeje,
 vedomce in volkodlake,
 čutil isti nemir, isti strah,
 kot takrat, ko mi je ušlo v hlače.
 Pa ko si kdaj zaželimo kaj takega,
 je to zato, ker je preveč stvari umrlo,
 in so glasovi zgneteni na dvorišču
 brez godbe in njene muzike. Morda pa je to
 samo trenutek opuščenosti, spozabe,

ko te obide, da je vse prazen nič,
ker si vse zaigral, res pa je tudi to,
še kar je zapravljeno, ne gre čisto vse v prazno.

DOSLEDNOST

Vidiš, Medeo, ko dežuje,
pomislim na okrušene korce
iz mojega otroštva,
kako so se oglašali in peli,
noben hudič, noben Giuseppe Verdi
ne bi znal kaj takega uglasbiti.
S fračo sem klatil vrabce
v preletu, jih oskubil, jih nosil
krčmarju, da me je hvalil:
»Ta pa ima oko, samo pomeri,
ta ne zgreši nikoli!«
Spet slišim, po toliko letih, kako se smejijo,
še mislim, da je ubijati potrebno,
pa ne več škorce in vrabce,
zdaj je čas, da pobesim sebe, vse ostale.

MOGOČNI LJUDJE

Taki, s tako močjo, da si upajo reči
to je to, manj to . . .
in to se k temu prišteje . . . Koklja postane pišče,
pišče koklja, iz mandeljna
skuta, iz mandarine
dobiš vrane, gnojne vile.

Počasi počasi zlezemo,
kamor oni hočejo.

Kdor ima krila,
jih skriva, ta bo lahko
potem vsaj poskusil zleteti;
kdor jih nima,
postane zemlja, žebelj,
še senca ne
in gre od tod,
kot jih je že toliko odšlo,
toliko rož, toliko mož.

UKRADENA ZGODBA

Jojmene, ne najdem več
svoje zgodbe,
so jo zamorci pobrali,
je morda kje v kleti,
se kisa v kadi?
Morda pa smo vsi že
brez zgodbe in vsi
smo večerna sapa,
pogrkavajoči sneg,
spahovanje pomladi.

POGLED V ZRCALO

Kaj sploh počnem tod?
kaj me je sem zaneslo?
Je bila to pesem, kako neurje?
Sem prišel s skrinjo zlata
iz globokega morja?
Kar bosih nog,
in z lunino pego na prsih,
s koščkom zgodovine, z eno srajco,
s prazno steklenico.
Kaj še iščem tod?

EN KOVAČ NA LUNI KUJE

Prav nič ne vemo, če tam je res varno,
kjer bo prišlo do končne poravnave,
ko bomo predani v naročje temini
in nam ne bo nihče – niti skrivaj povedal,
da se tu vse konča in da potem
ni več ničesar. Niti zadoščenja
ob spoznanju, da smo ob smrti
uspeli skočiti na ladjo nič,
da smo zaspali v sonce ali se zdrznili
v jutro, ko se oči zasrepijo v nebo
ob petelinjem petju, zadimljene
od sanj v globoki kadi. Kaj torej?
Takrat začutim, kako mi meso vzcveti

in mi pravi, da sem zdaj segel čez rob
tega, kar je še možno početi. Potem,
če pride, kar sploh pride, bo to
nagrada za grešnike
in vse nespokorjene, kazni
za tiste, ki so verjeli in spregledali.

VSAK PO SVOJE

Moji vrstniki, tisti,
s katerimi sem se igral z marjanco
in kradel po vrtovih
murve in pomaranče, imajo
svoje poklice, eden je kovač,
eden mornar, eden čevljar in eden pek,
nihče od njih nima ene
knjige ali slike, pravijo,
da se od njih kvari pod in seže
prah med pletenke: med olje in vino.
No, če bi že, je rekel Pepe, bi obesil
sliko, kjer je videti kos pečenke,
da bi me spominjala, kako je meso šibko.
Takile, kot Pepe, so že v nebesih,
mene pa bo videti še po smrti, kako se prekladam
od ene klopi do druge in poslušam zgodbe,
iščem pekel. Poslušam smeh in ko bo tudi
to skončalo, mi ne bo več mar za besede.

TOMMASO CAMPANELLA: TEBI PRITIČE, O BOG

Tebi pritiče, o bog,
če me nisi iz čiste zabave ustvaril,
da mi rešiš življenje.
K tebi zato dan in noč
kličem in jočem.
Kdaj boš odprl ušesa?
Ne upam si več niti tožiti,
saj se okovje, ki me uklepa,
iz mene že norca dela, se smeje
ob jalovih prošnjah,
ko so oči izsušene in klici zaripli.

HIŠA NA HRIBU

Hiša vrh hriba. Prazna

Hiša na hribu je prazna
počasi razpada razpada
veter prepeva v njenem praznem trebuhu
zrine se vanjo, jo otipava, objeda

Premražene stene bledijo pod cvetjem
ki se štrenasto vzpenja kot da je vtakano
v vzorec stopnišča ki se je zrušilo

Smrđi po ljudeh, od katerih ni več glasu
Za klancem ni niti kravjega gnoja
ne petelina, da bi te navsezgodaj budil
Prašičji hlev je odkrito. Tišina

Samo ta hiša. Za bivanje in vsa opravila napravljena
stoji tu vsem nesrečam navkljub
da nudi blago senco, da varuje oreh

Hrib moj, vasica brez spomina sredi Istre
Ostala sem in zrasla da bi ograde otrebila
da se ne bi razjokala za vsako figo ki je usahnila
Da bi izmučena postavala v senci teh hiš

kjer vse omotične brkljajo vedno iste brihtne mravlje
ki vse počnejo zgleda kakor drugim prav je
pa še vedno najdejo v tehle tleh drobtino
kako oparjeno zrno, kolikor je potrebno, da si dušo
privežejo

DANTE MAFFIA se je rodil v Kalabriji leta 1946. Diplomiral je iz humanističnih predmetov na rimski univerzi, kjer odtlej živi in dela kot književnik in publicist. Ustanovil in izdajal je dve reviji: *Il Policordo* in *Poetica*. Piše poezijo, prozo, likovno kritiko. Poezijo objavlja tako v knjižnem kot rodnem narečju.

Za sabo ima štirinajst samostojnih knjižnih izdaj, prva je bila *Il leone non mangia l'erba* – *Lev ne je trave* (1974), zadnja pa *I rospe cannarte* – *Požrešni urhi* (1995). Prejel je številne literarne nagrade, doživel številne kritiške obravnave izpod najuglednejših peres, veliko ga tudi prevajajo.

Pesmi izbral in
prevedel Marko Kravos